

DOE HEN BINNENGAAN (Viering Allerheiligen en Allerzielen 2021).

Verlangend naar licht, troost en bemoediging komen wij hier samen in de naam van de Vader, Zoon en Heilige Geest.

Welkom U allen bij deze viering de zondag, daags voor 1 en 2 november; Allerheiligen en Allerzielen. Welkom bijzonder, U familie en naasten van de mensen van wie we de afgelopen twee jaar afscheid hebben moeten nemen.

Vorig jaar hebben we wel de overledenen van 2020 hier herdacht, in kleine kring met niet meer dan 30 personen en konden wij U, familie van buiten de parochie daarbij niet uitnodigen. Vandaar dat we het dit jaar alsnog doen, samen met de overledenen van dit jaar.

Ook dit afgelopen jaar was een vreemd jaar met nog altijd de pandemie die weer veel slachtoffers vroeg en nog steeds vraagt. Corona die ook gevolgen had voor de manier waarop U wellicht afscheid moest nemen van het leven van uw dierbare. Vaak waren het ook voor U lastige keuzes rondom de uitvaart, wie kunnen we wel en wie kunnen we daarbij niet uitnodigen. En elkaar ontmoeten na afloop was ook maar beperkt mogelijk.

Wij gedenken, vandaag niet alleen uw en onze eigen doden, maar in hen ook alle andere gestorven die bij hen horen, "De grote menigte die niemand tellen kan". Wat we doen deze morgen is aan hen terugdenken en samen met U bidden voor al onze doden: "dat ze mogen binnengaan, God, in uw rust en vrede. Koester hun namen, dat zij geborgen zijn bij U".

Bidden voor onze overledenen gebeurde al, bij hun uitvaart, rond het open graf, in de laatste momenten in het crematorium. Maar vandaag herhalen we het, verdiepen we het en wij verbinden ons gebed met dat van anderen voor hun doden.

Ik hoop dat deze viering U goed doet.

Worden we stil in onszelf, maken we ruimte voor God en vragen we elkaar en God om vergeving voor de fouten die we maakten. (lied om vergeving en ontferming).

Gebed.

Als wij vandaag bidden God, dan doen wij dat omdat we beseffen dat er meer is dan voor onze ogen zichtbaar is. Dat U er bent en dat U groter bent dan ons hart. Als wij bidden God, dan spreken we uit wat in ons leeft dit uur: ons verdriet, onze eenzaamheid, onze toekomst.

Als we bidden God dan luisteren we naar het geheim dat in ons woont. Uw adem, eens gekregen, Uw kracht die leven doet, de stilte van ons hart waarin U tot ons spreekt en ons bemoedigt. Als wij bidden God, dan groeit in ons Uw weten, en ons vermoeden dat niet de dood het einde is. Dat hoop op leven nooit vergaat, en dat U die hoop en toekomst bent ook vandaag de dood voorbij .Amen

Onze gestorven dierbare worden met name genoemd.
voorganger

Wij gaan nu de namen noemen van hen die de afgelopen twee jaar gestorven zijn. Bij het noemen van zijn of haar naam kunt U hier naar voren komen om Uw kaars aan te steken.
(de namen noemen.... de kaars wordt aangestoken. De Namen gezongen0.

We laten nog twee kaarsen branden:

1. Met deze kaars gedenken we alle mensen die stierven aan het coronavirus, Mensen die overleden in ziekenhuis, verpleeghuizen of thuis en die hun laatste uren soms alleen moesten doormaken. We denken ook aan alle mensen die omgekomen zijn door oorlog en geweld. Voor hen die op de vlucht gingen, op zoek naar een veilig bestaan en die bestemming nooit mochten bereiken.

2. Met deze kaars gedenken we de mensen die eenzaam zijn gestorven, dicht bij huis of waar ook ter wereld. Mensen niet meer gekend, genoemd, voorbijgelopen en voor altijd vergeten. Dat zij allen door U gekend moge zijn.

3. We gedenken ook al diegenen die U persoonlijk in stilte wilt gedenken. Kort of lang geleden. Hun namen blijven in ons binnenste klinken. Ieder die dat wil kan nu naar voren komen om hier vooraan een lichtje te komen aansteken.

Overweging.

Na het horen van de zojuist gelezen evangelie tekst zou u kunnen denken, is het wel zo gepast een evangelietekst te lezen over gelukkig zijn, op een dag waarop we de mensen gedenken die we de afgelopen jaar hier verloren hebben aan de dood? Jezus gelukwensen, hier gelezen in een wat meer uitgewerkte bewerking die we kennen als de acht zaligheden uit het evangelie van Matthëus.

Jezus prijst mensen aan het begin van een lange rede over gelovig leven. Hiermee zet hij de toon voor de weg die Hijzelf zal gaan. Het meest

opvallende is, dat Hij niet de meest succesvolle mensen aanspreekt. Hij richt zich niet tot de machtigste der aarde, tot de beroemdheden of leiders van grote instellingen en bedrijven. Hij spreekt niet degenen aan met een glanzende carrière of wie het meeste aanzien geniet in de maatschappij. Blijkbaar is dat geen voorwaarde voor geluk. Succes en geluk zijn geen synoniemen!

Jezus richt zich tot de gewone mensen, mensen zoals u en ik. In zijn ogen heeft geluk te maken met wie nederig en eenvoudig is, met wie treuren met de treurende en wie zachtmoedig zijn. Geluk is verbonden met de zoekers naar vrede en gerechtigheid, met mensen die barmhartig zijn, met mensen die niet meteen oordelen en veroordelen, met mensen die kunnen vergeven wat hen is aangedaan.

Jezus prijst mensen gelukkig die beseffen dat je het leven niet zomaar naar je hand kunt zetten. Mensen die wel hun best doen, maar ook weten dat het bestaan niet maakbaar is.

Het is niet waar dat het geluk binnen handbereik is, als je ervoor gaat, als je je uiterste best doet.

Het is eerder zoals de bekende psychiater Dirk de Wachter zegt: "Zoek de zin van het leven niet in het streven naar geluk, maar wordt gelukkig door de ander te helpen bij zijn ongeluk". Dat is de essentie van het leven. Het is ook de essentie van het christendom. Barmhartigheid is wezenlijk voor onze beschaving; het is de tegenhanger van polarisatie en verharding. Barmhartigheid is, zegt hij, onze ethische plicht.

Beste families, als we vandaag terugdenken aan wie we hebben verloren in de dood, worden we geconfronteerd met de harde realiteit van verdriet, gemis, een gevoel van leegte en eenzaamheid misschien. Met alle liefde en zorg en aandacht kon je niet voorkomen dat je geliefde ziek werd en stierf. We staan met lege handen bij ieder gemis. Het hoort er bij dat het leven soms pijn doet, onbegrijpelijk lijkt, donker en verdrietig is.

Je kunt pas echt gelukkig worden, zegt Jezus, als je ook hebt leren accepteren dat het leven op het ene moment geeft om op het ander moment weer te nemen. Alles wat er in een mensenleven gebeurt, lief en leed, laat je de diepte van het leven zien.

Vandaag hier in de kerk nu we Allerzielen vieren willen we ruimte bieden aan al het verdriet, aan het gemis, aan de leegte die de ander achterliet, aan wie treuren.

Waar en hoe vind je troost? Ik vermoed troost in de nabijheid van liefdevolle mensen, in mensen die naast je blijven staan. In mensen die naar je willen luisteren, in wie zich laat raken door jouw pijn.

Wij spreken hier in de kerk met Allerzielen ook uit dat er troost te vinden

is in de nabijheid van de Ander met een hoofdletter. In iets of Iemand die groter is dan jij, wij mensen zijn. Zoals psalm 139, die is voorgelezen, zo treffend onder woorden brengt. Dat gevoel dat er iets bestaat dat mij, en jou, ons kent, door en door. Dat er iets of iemand is die met ons door het leven trekt. Dat je niet, nooit, totaal aan jezelf bent overgeleverd.

Gelukkig zijn zij die in verbondenheid blijven leven met het hogere, met God. Mensen die ervan doordrongen blijven dat God nooit te begrijpen valt, en dat we dat niet eens zouden moeten willen. "Laat onze lieve doden binnengaan in uw oord van rust en vrede ". Vraag niet naar het waar en hoe van dat 'oord' . Noem het paradijs, noem het de hemel. Maar weet wel 'hemel' is niet een plaats ergens in het heelal of buiten de tijd. Het zijn slechts mensenbeelden om het onzeglijke toch te verbeelden, en er vanuit te kunnen leven.

Zoals we straks zingen in het slotlied:

de mensen van voorbij, zijn in een ander weten
Bij God mogen ze wonen daar waar geen pijn kan komen
De mensen van voorbij zijn in het Licht, zijn vrij. Amen